

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/63/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1722200180
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1722200180.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Romana Huszára v právnej veci žalobcu: B.. X.. A. Z. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XX/A, I., zastúpený Mgr. Vladimír Šárnik, advokát, so sídlom Rožňavská 2, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika v menej ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, Bratislava, IČO: 00 166 073, o zaplatenie 270,- € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č.k. 8C/4/2022-82 zo dňa 28.septembra 2022 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalovaná nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 270,-€ spolu s úrok z omeškania 5% ročne od 07.10.2021 do zaplatenia a rozhodol, že žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 555 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, ustanoveniami vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 93/2012 Z.z. ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov trestného konania a výška a spôsob úhrady zvýšených trov trestného konania. Poukázal nato, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. sa vyžaduje kumulatívne splnenie nasledujúcich predpokladov 1. existencia nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu, ktoré možno považovať škodnú udalosť, a ktoré predstavujú tzv. právny titul nároku na náhradu škody, 2. vznik škody, 3. existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. V prípade ak nie je naplnený, čo i len jeden z uvedených predpokladov, zodpovednostný vzťah medzi štátom a subjektom domáhajúcim sa náhrady škody neexistuje. Žalobca si žalobou uplatňoval náhradu škody vo výške 270,- €, ako náhradu trov trestného konania, ktoré podľa žalobcu uhradil na základe rozhodnutia, ktoré bolo neskôr zrušené, a preto stratila uvedená úhrada podklad.

1.2. Z vykonaného dokazovania bolo nesporné, že žalobcovi uznesením Špecializovaný trestný súd v Pezinku č.k. PK 1T/15/2014-2968 zo dňa 23.02.2016 uložil povinnosť nahradiť štátu trovy trestného konania v sume 270,- €, ktoré bolo vydané na podklade právoplatného odsudzujúceho rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 17.08.2015, č.k. PK-1T/15/2014-270. Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 11.10.2019, č.k. BB-5T/10/2019-3073, právoplatný dňa 15.10.2019 podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona zrušil výrok o vine, celý výrok o treste ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad z rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku

č. k. PK/1T/15/2014 zo dňa 17.08.2015 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR č.k. 5To/15/2015 zo dňa 11.02.2016. Tvrdenie žalobcu, že rozsudkom Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica č.k. BB-5T/10/2019 zo dňa 11.10.2019 zrušil výrok rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku č.k. PK-1T/15/2014 o vine, celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v zrušenom výroku o vine svoj podklad, ešte neznamená, že uznesenie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku bolo zrušené a tým stratilo svoj právny podklad. Nakoľko výrok o vine z predmetného rozsudku bol v celom rozsahu prevzatý do rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 11.10.2019, č.k. BB-5T 10/2019-3073, ktorým bol žalobca právoplatne odsúdený pre ďalší skutok pokračovacieho trestného činu a bol mu uložený spoločný trest podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona. Uznesenie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 23.02.2016, č.k. PK 1T 15/2014- 2968 nebolo zrušené, je stále právoplatné a tým povinnosť nahradiť paušálnou sumou trovy štátu v trestnom konaní nestratilo právny základ.

1.3. Žalobca v konaní predovšetkým nepreukázal vydanie nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré by mohlo zakladať právo na náhradu škody. Podmienkou pre vznik povinnosti nahradiť paušálnou sumou trovy trestného konania, ktoré počas samotného konania znáša štát, je v zmysle § 555 ods. 1 Trestného poriadku právoplatné uznanie obžalovaného za vinného, a preto v súvislosti s ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť nahradiť štátu trovy konania. Tvrdenia žalobcu, že mu bola následne uložená povinnosť nahradiť trovy trestného konania aj uznesením sp. zn. BB-5T/10/2019 zo dňa 31.10.2019 nemá žiaden vplyv na povinnosť nahradiť štátu trovy trestného konania aj v zmysle uznesenia sp. zn. PK- 1T/15/2014 zo dňa 23.02.2016. Nakoľko štátu trovy trestného konania vznikli za dve prebiehajúce trestné konania, v ktorých sa vykonávalo dokazovanie a obidve boli skončené právoplatným rozsudkom o vine, a preto nie je žiaden dôvod na vrátenie náhrady trov štátu za konanie sp. zn. PK- 1T/15/2014. Žalobca taktiež súdu nepreukázal vznik škody, že sumu 270,- € ako paušálnu náhradu trov konania skutočne uhradil. Žalobca na pojednávaní uviedol, že pokiaľ paušálna náhrada trov konania nebola uhradená Justičná pokladnica by trovy vymáhala. V zmysle čl. 8 C.s.p. strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a tieto tvrdenia náležite preukázať. V opačnom prípade nemôžu byť v spore úspešnými. V prípade konania o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je teda žalobca povinný skutkovo odôvodniť uplatnený nárok, a tento aj náležitým spôsobom preukázať. Predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. musia byť splnené kumulatívne, pričom súdne rozhodnutie označené žalobcom nie je možné považovať za nezákonné rozhodnutie a žalobca nepreukázal ani ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu a to vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a prípadnou škodou, preto nárok žalobcu na náhradu škody, z titulu nezákonného rozhodnutia, nie je dôvodný, a preto žalobu zamietol.

1.4. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s§ 262 ods. 2 C.s.p.. Žalovaná bola v konaní úspešná, preto jej súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo strany žalobcu, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal aby napadnutý rozsudok bol zmenený tak, že žalobe bude v celom rozsahu vyhovieť. Namietal, že súd zaťažil konanie vadou tým, že nedodrжал postup podľa ust. § 181 ods. 2 C.s.p., keď skutkové a právne posúdenie oznámil až v priebehu záverečných rečí a tak mu znemožnil výkon jeho procesných práv.

2.1. Súd prvej inštancie zamietnutie žaloby založil na úvahe, že zrušením rozsudku Špecializovaného trestného súdu zo dňa 17.08.2015, č.k. PK-1T/15/2014-2708 síce bol zrušený výrok o vine, výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad, údajne však tým nie je dotknutý výrok o náhrade trov. Výrok o náhrade trov konania má vo výroku o vine jednoznačne podklad a teda spĺňa charakteristiku v zmysle ust. § 41 ods. 3 Trestného zákona, aj charakteristiku uvedenú v zrušujúcom výroku uvedenom v rozsudku zo dňa 17.08.2015, č.k. PK-1T/15/2014-2708. V tejto časti je odôvodnenie zamietavého rozsudku povrchné a nedostatočné a preto sa mu ťažko polemizuje s dôvodmi, ktoré si musí iba domýšľať. Súd sa domnieval, že vec je tak jasná, že ju netreba ani vysvetľovať, preto vynechal informovanie o predbežnom skutkovom a právnom posúdení a vynechal aj riadne odôvodnenie. Pokiaľ sa súd domnieval, že zrušované výroky musia byť taxatívne vymenované, tak tento názor vyvracia práve zrušujúci výrok, ktorý zrušované výroky charakterizuje takto: „Podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona zrušuje výrok o vine, celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad...“ Výrok o náhrade trov konania má jednoznačne podklad vo výroku o vine, keďže bez výroku o vine niet povinnosti nahradiť trovy konania. Provinštančný súd tiež poukázal na skutočnosť, že žalobca absolvoval dve trestné konania a teda by si za dve mal aj zaplatiť. Žalobca si však nič neobjednal, ale dve konania namiesto jedného prebehli výlučne z dôvodu taktizovania prokurátora ÚŠP Siváka, ktorý doslova čakal, ako dopadne žaloba podaná prokurátorkou Trstenskou a keď zistil, že vecne

nezmyselná obžaloba mala úspech na základe téz „aj formálne pochybenie je trestné“ a „Európska únia sa na nás díva“ (to sú citácie z vyhlásenia prvostupňového a odvolacieho rozsudku), tak nabral odvalu a podal obžalobu aj on. Prokuratúre nič nebránilo podať jednu obžalobu pre dva útoky pokračovacieho trestného činu namiesto dvoch. V oboch konaniach začalo trestné stíhanie vo veci v rovnakom čase a iba v dôsledku nečinnosti vyšetrovateľa a prokurátora nedošlo k skončeniu vyšetrovania súčasne. Nemôže obstať názor, že odsúdený musí znášať trovy akéhokoľvek počtu konaní, ktoré prokurátor iniciuje podaním žaloby, aj keď na takéto rozmnožovanie konaní nie je vecný dôvod. V prípade žalobcu bol jeden pokračovací trestný čin bez vecného dôvodu rozdelený do dvoch obžalôb.

2.2. Pokiaľ súd prvej inštancie vyčítal žalobcovi nepreukázanie skutočného zaplatenia náhrady trov trestného konania, tak opomína znenie ust. § 151 C.s.p.. Žalovaný toto skutkové tvrdenie žalobcu nepoprel, napriek tomu, že ide o skutkovú okolnosť týkajúcu sa jeho vlastného vnímania. Išlo teda o skutkové tvrdenie nesporné, ktoré sa teda nemusí dokazovať. Keby si súd splnil povinnosť informovať o predbežnom skutkovom a právnom posúdení, tak by ho žalobca na toto pravidlo dokazovania včas upozornil, aj keď sa predpokladá, že súd pozná právo.

2.3. Záverom uviedol, že keďže súd pozná právo, tak žalobcovi stačí v konaní uvádzať iba skutkové tvrdenia. Súd sa rozhodol nárok žalobcu posúdiť podľa zákona č. 514/2003 Z.z., pričom dospel k záveru, že tento zákon žalobcovi nezakladá nárok na vrátenie zaplatenej náhrady trov konania. Súd teda paradoxne posúdil nárok žalobcu podľa zákona, ktorý podľa názoru súdu jeho nárok neupravuje, lebo nedošlo k nezákonnému rozhodnutiu. Takýto výklad je však nesprávny a formalistický. Najvyšší súd SR však už judikoval, že zákon č. 514/2003 Z.z. nie je možné vykladať iba doslovne, ale treba dbať aj na jeho účel a zmysel. Podľa R 37/14: „Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným.“ Analogicky aj zrušenie rozhodnutia z dôvodu, že jeden pokračovací trestný čin bol žalovaný rôznymi obžalobami, de iure znamená to isté, ako zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť. Žaloba žalobcu však mohla byť posudzovaná aj podľa Občianskeho zákonníka ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom plnenia, ktorého dôvod odpadol. Pasívne legitimovaným je rovnako štát, ktorý bol v zmysle ust. § 555 ods. 1 Trestného poriadku prijímateľom náhrady trov trestného konania.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá uviedla že sa plne stotožňuje s dôvodmi zamietnutia žaloby súdom prvej inštancie a je toho názoru, že súd vykonal vo veci riadne dokazovanie, výsledkom ktorého bol dostatočne zistený skutkový stav odôvodňujúci zamietnutie žaloby z dôvodu nepreukázania nezákonného rozhodnutia a tiež nepreukázania vzniku škody ako základných hmotnoprávných predpokladov pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z., pričom súd svoje rozhodnutie aj náležitým spôsobom a dostatočne odôvodnil. Na tomto konštatovaní nie sú podľa žalovanej spôsobilé nič zmeniť ani žalobcom v odvolaní uvádzané tvrdenia. Žalovaná v prvom rade uviedla, že zastáva názor, že odvolanie žalobcu je potrebné z dôvodu jeho neúplnosti (vád odvolania) v zmysle § 386 písm. d) C.s.p. odmietnuť. Medzi náležitosti odvolania patrí v zmysle § 363 C.s.p. o. i. aj uvedenie odvolacích dôvodov. Tieto sú bližšie špecifikované v ust. § 365 C.s.p.. Odvolanie podané žalobcom neobsahuje vymedzenie žiadneho z odvolacích dôvodov v zmysle § 365 C.s.p. a trpí tak neodstrániteľnou vadou, pre ktorú nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

3.1. Napriek uvedenému sa ďalej vyjadrila aj k obsahu žalobcom podaného odvolania. Mala zato, že nie je dôvodným tvrdenie žalobcu, že mu súd svojím postupom znemožnil výkon jeho procesných práv. Je pravdou, že tzv. predbežné právne posúdenie veci v zmysle § 181 ods. 2 C.s.p. súd predniesol až na námietku vznesenú právnym zástupcom žalobcu, avšak je rovnako nepochybné, a vyplýva to aj z obsahu zápisnice z pojednávania, že súd po prednese toho, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a ktoré za nesporné a ako sa súdu vec predbežne javí, poskytol žalobcovi, resp. jeho právnenému zástupcovi prítomnému na pojednávaní, možnosť na uvedené procesne zareagovať, prípadne predložiť ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Až následne, a po prednese záverečného návrhu žalovanej, vyhlásil súd dokazovanie za skončené. Predmetným postupom súdu, zrejším z obsahu zápisnice, ako aj zvukového záznamu z pojednávania, nemohlo žiadnym spôsobom dôjsť k znemožneniu výkonu procesných práv žalobcu.

3.2. Pokiaľ ide o samotné posúdenie veci súdom v jej merite, tu je možné v celom rozsahu odkázať na jasné a zrozumiteľné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie (primárne bod 17. odôvodnenia). Žalobca bezdôvodne a bez akejkoľvek logickej súvislosti poukazuje v odvolaní na rozhodnutie R 37/2014, z ktorého je podľa jeho názoru možné odvodiť nezákonnosť (zrejme) prvého odsudzujúceho rozsudku, a tým aj rozhodnutia o uložení povinnosti na paušálnu náhradu trov konania, keď podľa

žalobcu zrušenie rozhodnutia z dôvodu, že jeden pokračujúci trestný čin bol žalovaný rôznymi žalobami, de iure znamená to isté ako zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť. Stíhanie viacerých čiastkových útokov tzv. pokračovacieho trestného činu toho istého páchatel'a vo viacerých, navzájom nezávislých trestných konaniach, je legálny a zákonom (Trestný zákon, Trestný poriadok) predpokladaný postup orgánov činných v trestnom konaní a prevzatie výroku o vine zo skoršieho právoplatného odsudzujúceho rozsudku do neskôr vydaného rozsudku, ktorým súd zároveň ukladá i súhrnný trest aj za skutky, ktoré boli predmetom skoršieho trestného konania, musí byť spojené s formálnym zrušením skoršieho rozsudku v jeho výrokoch o vine aj treste, pretože v opačnom prípade by nastal nežiaduci stav súčasnej existencie dvoch právoplatných odsudzujúcich rozsudkov (a uložených trestov) za jedno/to isté konanie (skutky naplňajúce skutkovú podstatu trestného činu podľa Trestného zákona) toho istého páchatel'a, čo by bolo v rozpore so základnou zásadou trestného konania ne bis in idem. Rozhodnutie R 37/2014 pritom dopadá na prípady trestných stíhaní, ktoré skončili inak ako právoplatným odsudzujúcim rozsudkom, v dôsledku čoho sa na uznesenie o vznesení obvinenia v predmetných veciach, napriek tomu, že ide o rozhodnutie formálne nezrušené, má nahliadať ako na nezákonné rozhodnutie v zmysle § 6 zák. č. 514/2003 Z. z., zakladajúce právo na náhradu škody podľa uvedeného zákona. S poukazom na uvedené nemožno ako na nezákonný/nesprávny prihliadať ani na fakt, že sa v súvislosti s viacerými skutkami toho istého obvineného (žalobcu), ktoré boli posúdené ako čiastkové útoky jedného pokračovacieho trestného činu, viedli dve samostatné trestné konania. Zároveň žalovaná v tejto súvislosti poukázala na ust. § 366 C.s.p. a na to, že žalobca túto skutočnosť (nedôvodnosť vedenia dvoch trestných stíhaní ako príčina vzniku ním tvrdenej škody) uvádza a v konaní uplatnil prvýkrát až v ním podanom odvolaní, pričom nie sú naplnené dôvody v zmysle § 366 písm. a) - d) C.s.p., preto na tieto tvrdenia žalobcu ani nie je možné v odvolacom konaní prihliadať.

3.3. Nie je ďalej pravdou tvrdenie žalobcu v odvolaní, že vznik škody v sume 270,- € bol v konaní nespornou skutočnosťou, pretože žalovaná podľa žalobcu toto skutkové tvrdenie nerozporovala. Už vo vyjadrení k žalobe totiž uviedla, cit.: „Zároveň je potrebné zdôrazniť, že žalobca ani podanou žalobou, ako ani doloženými prílohami, nepreukázal samotnú skutočnosť, že by sumu 270,- € ako paušálnu náhradu trov konania sp. zn. PK-1T 15/2014 skutočne uhradil, teda že došlo k zmenšeniu jeho majetku, a teda k vzniku škody v jeho majetkovej sfére.“ Právny zástupca žalobcu vo svojom prednese na pojednávaní na túto námietku žalovanej reagoval, teda je zrejmé, že si bol sám vedomý popretia tohto skutkového tvrdenia zo žaloby žalovanou. Napokon je nedôvodnou aj námietka žalobcu, že ak súd prvej inštancie nedospel k záveru o vzniku nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z., mohol jeho nárok posúdiť ako bezdôvodné obohatenie štátu z dôvodu, že vo vzťahu k žalobcom zaplatenej sume 270,- € odpadol dôvod (titul) plnenia. Paušálna náhrada trov trestného konania v zmysle § 555 ods. 1 Trestného poriadku nie je plnením vyplývajúcim zo súkromnoprávneho vzťahu (záväzku) medzi žalobcom a žalovanou, povinnosť na jej úhradu žalobcovi vznikla v rámci výkonu verejnej moci, v konaní podľa Trestného poriadku, preto ani nemôže byť posúdená podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení, ale jedine podľa príslušných ustanovení osobitného predpisu o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorým je zák. č. 514/2003 Z. z., tak ako to urobil aj súd v tomto konaní, a ako k tomu koniec-koncov pristúpil aj samotný žalobca, ktorý tento svoj nárok najprv uplatnil žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. na orgáne príslušnom na prerokovanie žiadosti podľa tohto predpisu.

3.4. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti žalovaná žiadala odvolací súd, aby odvolanie žalobcu z dôvodu jeho neúplnosti (väd odvolania) v zmysle § 386 písm. d) C.s.p. odmietol, alebo, v prípade jeho meritórneho prejednania odvolacím súdom, ako nedôvodné zamietol a napadnutý rozsudok v zmysle § 387 C.s.p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

4. Žalobca nevyužil svoje právo a repliku nepodal.

5. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379, 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. V predmetnom konaní sa žalobca domáha náhrady škody vo výške 270,-€, v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci voči štátu (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) ako náhrady trov trestného konania, ktoré žalobca uhradil na základe rozhodnutia, ktoré bolo neskôr zrušené ako nezákonné, a preto stratila uvedená úhrada podklad.

7. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 387 ods. 2 dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7.1. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

7.2. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

7.3. Podľa § 555 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku ak bol obžalovaný právoplatne uznaný za vinného, je povinný nahradiť štátu paušálnou sumou ostatné trovy, ktoré znáša štát.

8. V preskúmvanej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p., pretože súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania riadne zhodnotil, keď dôsledne rozviedol ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých jednotlivých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Súd prvej inštancie citoval ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ktoré aplikoval na prejednaný prípad a ktoré ho viedli k zamietnutiu žaloby, pretože žalobca v konaní nepreukázal kumulatívne splnenie predpokladov zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., t.j. nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia a ani existenciu vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi týmito predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu. (pozri odsek 11. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku dalo odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie teda svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2,3 C.s.p.) na ktoré odôvodnenie poukazuje aj odvolací súd a s ktorým sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. v celom rozsahu stotožňuje.

9. Žalobca namietal, že mu súd prvej inštancie znemožnil výkon jeho procesných práv, lebo nedodrжал postup podľa ust. § 181 ods. 2 C.s.p., keď skutkové a právne posúdenie oznámil až v priebehu záverečných rečí.

9.1. Ako vyplýva zo Zápisnice o pojednávaní zo dňa 28.9.2022 (č.l. 78 spisu) ale aj zo zvukového záznamu z tohto pojednávania, ktorý je uložený v registri - ESS, treba priznať, že právny zástupca žalobcu namietal v rámci svojej záverečnej reči, skutočnosť, že súd, neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia sú sporné, ktoré nepovažuje za sporné a predbežné právne posúdenie veci. Následne konajúca sudkyňa tieto v zmysle § 181 ods. 2 C.s.p. uviedla a udelila právnomu zástupcovi žalobcu opätovne právo záverečnej veci a preto žalobca nebol ukrátený na žiadnych svojich procesných právach. Navyiac, absencia postupu podľa § 181 ods. 2 C.s.p. (konštatovanie spornosti a nespornosti skutkových tvrdení strán, oznámenie ďalšieho postupu pri dokazovaní a predbežného právneho posúdenia veci) súdom prvej inštancie, je otázka procesná, ktorá nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia a eventuálne nedodržanie tohto postupu nepredstavuje takú vadu, ktorá by mala charakter nesprávneho procesného postupu znemožňujúceho strane, aby realizovala jej patriace procesné práva v takej miere, že tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Predbežný charakter právneho posúdenia neznamená to, že sudca pri svojej úvahe a myšlienkovom postupe nezohľadnil všetky dostupné informácie a jeho konklúzia je z daného hľadiska neúplná alebo nepresná. Predbežnosť právneho posúdenia spočíva v tom, že sudca v aktuálnom štádiu procesu objektívne nemohol vychádzať z výsledkov riadneho dokazovania a ku konkrétnemu právnomu záveru dospel síce vyčerpávajúcím argumentačným spôsobom, ale iba v rámci prípravy pojednávania. Objektívne právo je súd vždy spôsobilý interpretovať, avšak záväzne ho môže aplikovať až na definitívne zistený skutkový stav v procesnom zmysle. V prípade predbežného právneho posúdenia veci nie je súd takto formulovaným záverom striktné viazaný, pretože opak by nevyhnutne viedol k absurdným dôsledkom aj k deformovaniu rozhodovacieho procesu. Nedodržanie postupu podľa § 181 ods. 2 C.s.p. preto nie je ani podľa jednotného názoru dovolacieho súdu (pozri rozhodnutia NS SR sp. zn. 7Cdo/279/2021, 7Cdo/296/2019, 4Cdo/266/2021, 2Obdo/57/2021, 1Obdo/92/2018, 1Obdo/3/2019) vadou konania, pre ktoré by bol potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

10. Za nedôvodné považuje odvolací súd argumenty žalobcu, že zrušením rozsudku Špecializovaného trestného súdu zo dňa 17.08.2015, č.k. PK-1T/15/2014-2708 bol zrušený výrok o vine, výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad t.j. aj výrok o náhrade trov konania a teda spĺňa charakteristiku v zmysle ust. § 41 ods. 3 Trestného zákona; a že s poukazom na R 37/2014 analogicky

aj zrušenie rozhodnutia z dôvodu, že jeden pokračovací trestný čin bol žalovaný rôznymi obžalobami, de iure znamená to isté, ako zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť (viac pozri odsek 2.1. a 2.4.).

10.1. Primárnou podmienkou zodpovednosti štátu za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím je samotná existencia rozhodnutia, ktoré má byť podkladom tohto zodpovednostného nároku. Sekundárnou podmienkou je nezákonnosť tohto rozhodnutia. Nezákonnosť rozhodnutia nie je možné a ani účelné zisťovať v rámci konania o náhradu škody. Nezákonnosť rozhodnutia musí byť v dobe rozhodovania o nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím už konštatovaná príslušným orgánom, ktorý je podľa procesných predpisov oprávnený zrušiť (eventuálne zmeniť) nezákonné rozhodnutie pre jeho nezákonnosť (nie z dôvodu vadného úradného postupu). Takýmto rozhodnutím príslušného orgánu je viazaný aj súd, ktorý rozhoduje o uplatnenom nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Zákon č. 514/2003 Z.z. v ustanovení § 6 ods. 1 podmieňuje úspešné uplatnenie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím tým, aby (s výnimkou tzv. ničotných rozhodnutí - § 6 ods. 4) bolo právoplatné rozhodnutie zrušené alebo zmenené príslušným orgánom pre jeho nezákonnosť. Zákon teda nevyžaduje, aby príslušný orgán vždy výslovne konštatoval, že rozhodnutie je nezákonné. Príslušná procesnoprávna úprava mu to niekedy ani neumožňuje. Z uvedeného vyplýva, že na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím sa nevyžaduje formálne zrušenie rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia v prípade, ak trestné konanie neskončí právoplatným odsúdením, teda napríklad ak po začatí trestného konania bola vec postúpená inému orgánu (napr. príslušnému obvodnému úradu z dôvodu, že nejde o trestný čin ale o skutok, ktorý by sa mohol prejednať ako priestupok) alebo v prípade, ak došlo k zastaveniu trestného stíhania (okrem prípadu uvedeného v § 8 ods. 6 písm. b/), ale aj v prípade, ak bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby. Rozhodujúcim kritériom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného stíhania.

10.2. Odvolací súd v súlade so súdom prvej inštancie zastáva názor, že v danom prípade nebolo preukázané vydanie nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. O uložení povinnosti žalobcu nahradiť trovy trestného konania sp. zn. PK-1T 15/2014 žalobcovi bolo rozhodnuté uznesením ŠTS zo dňa 23.2.2016 č.k. PK-1T 15/2014-2968, vydaným na podklade právoplatne odsudzujúceho rozsudku ŠTS zo dňa 17.8.2015 č.k. PK-1T 15/2014-2708 v danej trestnej veci. Uznesenie ŠTS zo dňa 23.2.2016 č.k. PK-1T 15/2014-2968 nebolo po právoplatnosti zrušené z dôvodu, že rozsudok ŠTS zo dňa 17.8.2015 č.k. PK-1T 15/2014-2708 nebol zrušený pre jeho nezákonnosť, výrok o vine z predmetného rozsudku bol v celom rozsahu prevzatý do rozsudku ŠTS zo dňa 11.10.2019 č.k.BB-5T 10/2019-3073, ktorým bol žalobca právoplatne odsúdený pre ďalší skutok pokračovacieho trestného činu a bol mu uložený spoločný trest v zmysle § 41 ods. 3 Trestného zákona. Podmienkou pre vznik povinnosti nahradiť paušálnou sumou trovy trestného konania, ktoré počas konania znáša štát je v zmysle § 555 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku právoplatné uznanie obžalovaného za vinného. Žalobca bol rozsudkom ŠTS zo dňa 11.10.2019 č.k.BB-5T 10/2019-3073 právoplatne uznaný za vinného aj za skutky prejednané pôvodne v konaní ŠTS sp. zn. PK-1T 15/2014 v súvislosti s ktorým mu bola uložená povinnosť nahradiť štátu trovy konania a teda uznesenie č.k. PK-1T 15/2014-2968 nestratilo svoj právny dôvod. Z dôvodu, že toto uznesenie o povinnosti nahradiť trovy konania štátu nebolo zrušené, nestratilo svoj právny základ nemôže obstať argument žalobcu, že jeho žaloba mohla byť posudzovaná aj podľa Občianskeho zákonníka ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom plnenia, ktorého dôvod odpadol.

11. Nedôvodná je námietka žalobcu, že súd prvej inštancie mu v rozpore s ustanovením § 151 C.s.p. vyčítal nepreukázanie skutočného zaplatenia náhrady trov trestného konania, keďže žalovaná toto skutkové tvrdenie žalobcu nepoprela, čím sa stalo tvrdením nesporným.

11.1. Uvedené tvrdenie je v rozpore s obsahom spisu. Žalovaná už vo svojom prvom úkone v konaní a to vo Vyjadrení k žalobe zo dňa 9.5.2022 (č.l. 63 spisu) namietala, že „Zároveň je potrebné zdôrazniť, že žalobca ani podanou žalobou, ako ani doloženými prílohami, nepreukázal samotnú skutočnosť, že by sumu 270,- € ako paušálnu náhradu trov konania sp. zn. PK-1T 15/2014 skutočne uhradil, teda že došlo k zmenšeniu jeho majetku, a teda k vzniku škody v jeho majetkovej sfére.“ . Vzhľadom na účinné popretie skutkových tvrdení to bol žalobca, ktorý mal potom preukázať vznik škody v tomto smere si svoju dôkaznú povinnosť nesplnil.

12. Odvolacie námietky žalobcu teda neboli spôsobilé spochybníť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie. Len samotná skutočnosť, že žalobca sa nestotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahradiť správne právne názory súdu prvej inštancie ich vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstavám žalobcu o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť, keď súd prvej inštancie sa neodchýlil príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., záverov ktoré vyplývajú z ustálenej rozhodovacej praxe súdov a dospel k správne právnemu záveru o absencii nezákonného rozhodnutia.

13. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.1,2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

14. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobcu nevyhovел a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mala žalovaná v odvolacom konaní plný úspech a vznikol jej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, bola v konaní pasívna a podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva. (Pozri Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018). Vzhľadom na uvedené, keďže z obsahu vyplýva, že žalovanej aj vzhľadom na jej postavenie v konaní trovy nevznikli, rozhodol odvolací súd tak, že žalovaná nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. nebude potrebné súdom prvej inštancie rozhodnúť samostatným uznesením.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).